

det vil have den store Virkning, som mange ere tilbøjelige til at antage, tvivler jeg om. Jeg anser i det hele taget ikke den nuværende Toldlov for en skadelig Lov, som det vil være af saa stor Vigtighed at faa forandret. Loven er, hvad Beskyttelsen angaar, maaske med Undtagelse af et Par enkelte Artikler, meget moderat, og det er en Lov, der skaffer Staten en god og sikker Indtægt. Skønt jeg altsaa, jeg gentager det, gerne vil være med til at se at faa denne Sag bragt til Ende, vil jeg hellere have, at vi blive ved det nuværende, end at vi skulde faa en Lov, der enten gjorde Staten væsentlig Afbræk i dens nuværende Indtægter, eller som kunde virke ødelæggende eller hemmende paa de nuværende Industrier. Og naar jeg betragter det nu foreliggende Forslag, vil jeg sige, at saaledes som det er, vil jeg ikke kunne give det min Stemme. I begge de omtalte Henseender anser jeg det ikke for at opfylde de Krav, som jeg maa stille til en Toldlov, der skal afløse den nuværende.

J. Pedersen: Jeg vil antage, at de store Taler ere færdige for i Dag, og at det ikke vil efterlade noget dybtfølt Savn, om man herefter fatter sig i større Kort-hed. Vor Toldlov har det tilfælles med de fleste andre Toldlove, at den har den Opgave at beskatte Befolkningen af dens Forbrug, dels til Fordel for Statskassen, dels til Fordel for visse private Erhverv. Den første Side af Sagen, Beskatningen til Fordel for Statskassen, er forholdsvis let at overse. Det er en Beskatningsmaade, som man fra Statens Side sætter Pris paa. Vi hørte i Dag den første ærede Taler (Estrup), den tidligere mangeaarige Finansminister, udtale, hvilken Betydning det har for Statskassen at have en Finanstold, som man kan gøre Regning paa kommer sikkert, roligt og støt ind, og som vokser samtidig med, at Befolkningens Velstand i det hele vokser. Nogen egentlig billig Maade at opkræve Skat paa er det jo ikke. Denne Maade kræver et meget stort Antal Embedsmænd, fordelte rundt omkring i Landet, den kræver Bevogtning af Grænsen baade til Lands og til Vands, den kræver Tilsyn hist og her, og Udgifterne derved løbe, antager jeg, op til henved 3 Mill. Kr. om Aaret, foruden det ret betydelige Beløb, der maa regnes til Pensioner. Men naar man ser bort fra Beskønheden, og Maskineriet i øvrigt er i Orden, saa indser jeg meget vel, at det fra Statens Synspunkt maa være en ganske behagelig Skat. Den har jo ogsaa den

Fordel for Forbrugerne, at det ikke kan nægtes, at de derved blive i Stand til at betale den væsentligste Del af deres Skat i Smaabeløb. Der er sagt mange smukke Lovord om Finanstolden i den Anledning, der er endogsaa dem, der have ment, at netop fordi Skatten er af den Beskaffenhed, at den betales paa den Maade, vil den egentlig aldrig kunne føles trykkende af dem, der skulle betale den. Det er naturligtvis at gaa for vidt. Selv om det er saa, at de fleste, der købe Varer i en Butik, ikke netop tænke paa, at idet de betale Varerne, betale de ogsaa Skat, og selv om der maaske endogsaa er dem, der slet ikke vide, at de betale en saadan Skat samtidig med, at de betale deres Varer, er der ganske sikkert ingen Tvivl om, at indirekte skal denne Skat nok mærkes derigennem, at der ikke er det Forslag i Pengene, som der skulde være, naar man kunde slippe med at betale det for de Varer, man køber, som de virkelig ere værd.

Den anden Side af Toldlovens Opgave, den at beskatte Forbrugerne til Fordel for private Erhverv, er en ren og klar Beskyttelse. Det ærede Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) sagde i Dag, at den egentlig fortjente et andet Navn — man kan her sige: kært Barn har mange Navne. Der er dem, der have foretrukket at kalde den Toldunderstøttelse; jeg kan heller ikke se rettere, end at hvilket Navn man end vælger, Toldbeskyttelse eller Toldunderstøttelse, saa ere de begge berettigede. At det er Beskyttelse, ligger jo ligefrem deri, at den udenlandske Konkurrence derved forhindres fuldt eller delvis i at kunne gøre sig gældende, og idet den derved sætter Producenten i Stand til at faa mere for sine Varer, end han ellers vilde faa, yder den ham indirekte en Understøttelse. — Man har ogsaa sagt om Toldbeskyttelsen, at den var til Gavn for mange, men det er dog først i de senere Aar, at den kan regne paa noget stort Antal af begejstrede Tilhængere som varig Foranstaltning betragtet. Tidligere var denne Skatteforms Tilhængere, i hvert Fald Nationaløkonomerne, af den Opfattelse, at den vilde kunne forsvares som midlertidig Skat, men heller ikke mere. Man raisonnerede som saa, at naar en Virksomhed er ny, knytter der sig gerne Børnesygdomme til den, og det kunde da forsvares ved offentlig Foranstaltning at yde Understøttelse til saadanne Virksomheder, som man maatte finde, det var godt og nyttigt at have her i Landet saa længe, indtil disse Børnesygdomme